

Bibliaóra 2021. március 2.

Fohász: *Kegyelem nekünk és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól a Szentléleknek közösségében. Ámen*

Kezdő ének: 241. dicséret – *Szent vagy örökké, Atya Úr Isten, a magas mennyekben...*

Imádkozzunk:

Mennyei Urunk, szent színed elé borulunk, hogy megköszönjük az oltalmat, megtartást, erőt, biztatást, reménységet, legfőképpen ígédet, amely az üdvösség útját hirdeti nekünk Krisztusban. Tapasztaljuk, mennyire átértékelődtek, átrendeződtek életünk dolgai, mennyi minden nem is olyan fontos, más meg sokkal fontosabb lett, mint azt korábban hittük. Add, kérünk, hogy ebben a lelki téblábolásban, összevisszaságban letisztuljon bennünk, ki is vagy a számunkra és mit jelent Hozzád tartozni. Segíts megerősödnünk abban, hogy az Úr Jézus Krisztus által részesülhetünk szentségedben és élhetünk a Hozzád tartozás örömeiben. Hadd tudjuk ennek azt a részét is komolyan venni, amiben élénk tárod akaratodat. Segíts azért most is kész szívvel figyelni üzenetedre és engedelmeskedni Neked. *Ámen*

Ószövetségi igeszakasz: 3Mózes 22,1-16

1 Azután így beszélt Mózeshez az Úr: **2** Mondd meg Áronnak és fiainak, hogy **vigyázza bánjanak Izráel fiainak szent adományaival**. Meg ne gyalázzák szent nevemet azokkal, amiket ők nekem szentelnek. Én vagyok az Úr! **3** Mondd nekik: Ha bárki a ti utódaitok közül, bármely nemzedétekből akkor közelít a szent adományokhoz, amelyeket Izráel fiai az Úrnak szentelnek, amikor éppen tisztátalan, azt az embert ki kell irtani előlem. **Én vagyok az Úr!** **4** Ha valaki Áron utódai közül poklos vagy folyásos, nem ehet a szent adományokból, **amíg meg nem tisztul**. Ha pedig valaki hozzáér egy halott által tisztátalanná lett dologhoz, vagy ha valakinek magömlése volt, **5** vagy megérint valamilyen kisebb állatot, és tisztátalanná lesz, vagy bármilyen tisztátalanságban levő embert, és úgy lesz tisztátalanná, **6** az az ember, aki efféle érint, tisztátalan lesz estig: nem ehet hát a szent adományokból. **Mosakodjék meg** előbb vízben, **7** és naplemente után tiszta lesz, azután ehet a szent adományokból, mert az ő eledele az. **8** Döglött vagy széttépett állatot nem ehet, mert tisztátalan lesz általa. **Én vagyok az Úr!** **9** Így tartsák meg, amit elrendeltem, hogy **vétekekkel ne terheljék magukat, és meg ne haljanak amiatt, hogy meggyalázzák azokat. Én, az Úr vagyok a megszentelőjük!** **10** Egy idegen ember sem ehet szent ételt, a papnál levő betelepült vagy napszámos sem ehet szent ételt. **11** De ha a pap pénzen vásárol meg valakit tulajdonául, az ehet belőle. A házában született szolgák is ehetnek eledeléből. **12** Ha a pap leánya idegen férfi felesége lesz, nem ehet a szent áldozati felajánlásokból. **13** De ha a pap leánya özvegyen maradt, vagy elbocsátották, gyermeke pedig nincs, és visszatér apja házába, akkor éppúgy ehet az apja eledeléből, mint leány korában. De egyetlen idegen sem ehet belőle. **14** Ha valaki nem szándékosan eszik szent ételt, az adja meg a papnak a szent ételt, de tegye még hozzá az egyötödét. **15** **Ne gyalázzák meg Izráel fiainak szent adományait**, amelyeket felajánlanak az Úrnak, **16** és ne terheljék meg súlyos bűnnel őket azért, hogy esznek szent adományaikból. Mert én, az Úr vagyok a megszentelőjük.

Kedves Testvéreim,

Láthatjuk, hogy az ószövetségi törvények nem csak az áldozatok bemutatásának rendjére ügyeltek szigorúan, hanem az áldozatot bemutató papoknak is meg kellett felelniük a szentségi törvények elvárásainak. A kultikus tisztaság követelménye rájuk is vonatkozott, sőt, mondhatjuk, rájuk még inkább. Hiszen ők „dolgoztak” az áldozatokkal. Az ő magatartásuknak és életüknek pedig úgy Isten előtt, mint a nép előtt is kifogástalannak kellett lennie, hogy szolgálatukat végezhessék.

A mai igeszakaszunkban (1-9. vers) különösen azon van a hangsúly, hogy őrizkedniük kellett a rituális tisztátalanságtól, s ha ez mégis megtörtént, akkor viszont milyen feltételek vagy következmények vártak rájuk. *„Meg ne gyalázzák szent nevemet azokkal, amiket ők nekem szentelnek. Én vagyok az Úr!”* Elsősorban nagyon fontos volt, hogy nem bánhatnak semmivel önkényesen. Nem ők rendelkeznek az áldozati adományokkal. Ezek Izráel fiainak szent adományai, amiket ők az Úrnak szenteltek. Ezt mindig szem előtt kellett tartaniuk. Ilyen szempontból követtek el súlyos visszaélést Éli pap fiai (1Sám 2,11-17), amikor erőszakkal kikövetelték maguknak az olyan áldozati részeket, ami nem őket illette meg. Mert Isten pontosan meghatározta, mi a papokat jog szerint megillető rész az áldozatokból.

A mi igeszakaszunk éppen arra a szempontra helyezi a hangsúlyt, hogy nem mindegy, milyen a papok állapota, akárhogy nem bánhatnak az Úrnak szentelt adományokkal – azoknak a papokat illető részével sem. Ha éppen tisztátalan, nem közelíthet az Úrnak szentelt adományokhoz, ki kell irtani az ilyet. Másodszor is elhangzik az indok: *„Én vagyok az Úr!”* Mert ezen a tényen van a hangsúly. Isten szent, és szentül kell a neki való szolgálatot is végezni, meg a mindennapi dolgoknak is megfelelni, *„hogy meg ne haljanak emiatt”*.

Ha Áron fiai közül valaki éppen tisztátalan (igeszakaszunk több lehetőséget felsorol), akkor ezt előbb rendezni kell. Ahogyan a közösség minden más tagjára ez vonatkozik, úgy, sőt még inkább a szolgálatban levőkre. *„Amíg meg nem tisztul”,* nem ehet a szent adományból. A tisztátalanság kizár az Úrral való közösségből. Van módja a rituális megtisztulásnak, és ezt nem lehet megspórolni. *„Mosakodjék meg előbb vízben, és naplemente után tiszta lesz”*. Amikor vége a napnak, vége a tisztátalan állapotnak is. Újra fogyaszthat a szent dolgokból, hiszen *„az ő eledele az”*. A vétket tehát rendezni kellett, hogy helyreálljon a zavartalan közösség Isten és ember között.

Egy másik szempont, amire figyelmeztet az ige (10-16. vers), hogy a papok háznépéből sem szabad bárkinek enni az áldozati ételből. Az idegen nem, de a tulajdonában levő személy (szolga), aki tejhát rá van utalva, ehet. Családtagjai (lánya) addig, míg a pap gondoskodása alá tartoznak. Ha nem papi személyhez megy férjhez, akkor már nem, de ha visszakerült a családba pl. gyermektelen özvegyként és újra apja gondoskodik róla, akkor részesülhet az áldozatból. Ha pedig nem szándékosan (tudatlanul) evett valaki az áldozati ételből, aki erre nem volt jogosult, akkor kártérítést kellett adnia, de hozzátéve az egyötödét.

Láthatjuk, hogy Isten élenjárókká tette a papokat arra nézve, hogy az Ő szentségét a maguk kultikus szentségével és tisztaságával is őrizték és felmutassák a nép előtt. Mindez emlékeztetés volt számukra arra, hogy Isten szentsége érvényes. Ma is. Azonban az Ő kegyelméből szabad túllátnunk ezeken a szabályokon, szabad meglátnunk, hogy az igazi tisztátalanság ellen, ami ott belül van bennünk, van gyógyszer – az Úr Jézus áldozata, az Ő vére tisztít meg minden bűntől. Közeledhetünk Hozzá amint vagyunk, mert nem mi tisztítjuk meg magunkat, hanem ő tesz tisztává, hogy szentségében részesüljünk.

Újszövetségi igeszakasz: János ev. 12,37-43

37 Noha ennyi jelt tett előttük, mégsem hittek benne, 38 hogy beteljesedjék Ézsaiás próféta szava, amely így hangzik: „Uram, ki hitt a mi beszédünknek, és az Úr karjának ereje ki előtt lett nyilvánvalóvá?” 39 Azért nem tudtak hinni, mert Ézsaiás ezt is mondta: 40 „Megvakította a szemüket, és megkeményítette a szívüket, hogy szemükkel ne lássanak és szívükkel ne értsenek, hogy meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket.” 41 Ezeket mondta Ézsaiás, mert látta az ő dicsőségét, és űröla szölt. 42 Jóllehet a vezetök közöl is sokan hittek benne, mégsem vallották meg ezt a farizeusok miatt, nehogy kizárják őket a zsinagógából; 43 mert többre becsülték az emberektöl nyert dicsöségét, mint az Isten dicsöségét.

Kedves Testvéreim,

Állandóan visszatérö kérdésre és problémára utal igénk: „*Noha ennyi jelt tett előttük, mégsem hittek benne*“. Ez az elutasítás végigkíséri Jézus szolgálatát. Nem hisznek Benne, mert nem akarnak hinni, és elzárkózna. Az evangélista azonban látja erre nézve is az összefüggést az ószövetségi prófécia és a valóság között: Ezzel is a próféciák teljeseznek be, vagyis megerősítést nyer, hogy Jézus az Aki, az Isten küldötte. Mennyire valóságos tapasztalat ez ma is: sokakat még a tények, bizonyítékok sem gyöznak meg. Igehirdetök szomorúsága és keserúsége lehet, amit Ézsaiás is megtapasztalt: „*Uram, ki hitt a mi beszédünknek, és az Úr karjának ereje ki előtt lett nyilvánvalóvá?*“ Nem a prófétát minősíti ez a tény, hanem a helyzetet mutatja. Elvakultak, megkeményedett szívüek – akárcsak az egyiptomi fáraó volt, aki semmi áron nem akarta alárendelni magát az élő Istennek. Pedig Isten megtérésre hív, gyógyulást kínál, azt, amit csak Ő, a mi legfőbb orvosunk adhat. De nem kell...

Ézsaiásról úgy szöl János, mint aki „*látta az Ő dicsöségét és űröla szölt*“. Valóban, a próféta elhívásakor (Ézs 6,1-4) Isten feltárta előtte dicsöségét. Ezért hirdette elkötelezetten az Úr igéjét akkor is, ha elutasították.

Azonban van ennek az igének biztatö megállapítása is. Mennyire meglepö, hogy a látszat ellenére mégiscsak vannak, akik hisznek, és nem is akárcsak: „*a vezetök közöl is sokan hittek benne*“. Mindig nagyszerü, ha vezető emberek hitre jutna. Azonban... egy nagy konfliktust eredményez ez az életükben: nem elég Jézusban hinni, öt vállalni, megvallani is kellene. És ez már nehéz, mert ennek komoly ára van. Jóllehet hittek Benne, „*mégsem vallották meg ezt a farizeusok miatt, nehogy kizárják őket a zsinagógából; mert többre becsülték az emberektöl nyert dicsöségét, mint az Isten dicsöségét*“. A hitet nehéz vállalni ott, ahol az ellenállást vált ki, ahol válaszüöt elé állít,

lemondással járna. Különösen az összeköttetések befolyásos emberekkel, az ebből származó társadalmi és anyagi előnyök, pozíció nagy kísértés. Ma is így van ez. Keresztyénné lett emberek fontos helyeken ezzel szembesülnek. De azok is, akik keresztyénként kerültek közel a bőség kosarához, hatalmat, tekintélyt, anyagiakkal való rendelkezést szereztek, milyen könnyen lesznek ennek a rabjai. Többre becsülik az emberektől nyert dicsőséget az Isten dicsőségénél. Mert a Jézus-követés útja egészen más.

Kedves Testvéreim, természetesen nem feladatunk az ítékezés, de sokkal inkább az önvizsgálat. Akár arra nézve, hogy mi vajon mennyire vesszük komolyan az igét, mennyire hiszünk az élő Isten szavának, mennyire engedjük azt beépülni a életünkbe. És akár arra nézve is, hogy tényleg többre becsüljük-e Istennek az Úr Jézus Krisztusban kijelentett dicsőségét az előnyöknek a csomagjánál, amit a világ kínál nekünk? Az *igenünk* igen-e? A *nemünk* nem-e? Merjük-e Őt vállalni és megvallani ott, ahol ez nem arat sikert, ahol ennek ára, hátránya van a számunkra, akár az elutasításig (kiközösítés)? Tudjuk-e többre becsülni a világ megbecsülésénél azt, amit Jézus így ígér: „*ha valaki nekem szolgál, azt megbecsüli az Atya.*” (Jn 12,16)

Néha szabad szemlélnünk, hogy Isten ezen a téren sem végez fél munkát. Akit hitre eljuttat, elsegíti oda, hogy előbb-utóbb döntésre jusson és meg tudja vallani a Hozzá tartozását. Így gondolhatunk Nikodémusra, akinek ez a lelki formálódása a szemünk előtt rejtve történt, de végbement. Ez a főember nem szakított a maga köreivel, ott volt továbbra is a farizeusok között, de eljött az idő, amikor ez emberileg ugyan a legkevésbé sem tűnt alkalmasnak, és megvallotta Jézushoz tartozását. Akkor, amikor elkérte Pilátustól a gonosztevéként kivégzett Jézus holttestét, hogy az utolsó tiszteletet megadhassa, és ezzel szolgáljon Neki. Adja az Úr, hogy lelki próbáink, harcaink közt megerősödjünk abban, hogy méltó dolog Ő vállalni és megvallani a világ előtt.

Imádkozzunk:

Úr Jézus Krisztus, köszönjük, hogy *Te mindent vállaltál értünk, kint, szégyent, ott fenn a fán...* hadd ne kérdezzük mi sem, hogy mi az ára a követésnek? Hiszen annál nagyobb árat senki nem fizetett értünk, mint Te azzal, hogy helyettünk haltál meg a kereszten. Hadd lássuk szeretetednek ezt a csodáját mindig nagyobbnak minden bűnnél, nyomorúságnál és kísértésnél, hogy megmaradjunk melletted. Köszönjük, hogy olykor szemünk elé állítod kereszted, hogy emlékeztess, nincs nagyobb dicsőség, mint ezt az áldozatot elfogadni. Megvalljuk Neked gyakori hitetlenkedésünket, süketségünket, másfelé tekingetésünket. Bocsáss meg, tisztíts és szentelj meg minket igéddel. Könyörülj a mindenféle harc, nyomorúság, próba, gyász, betegség, veszteség terhei alatt roskadozókon. Öleld át őket kegyelmeddel. Hatalmaddal és irgalmaddal maradj velünk. Nevedért kérünk, hallgass meg minket.
Ámen

Mi Atyánk... Áldás: *Az Úr Jézus Krisztus békessége maradjon velünk. Ámen*

Záró ének: 338. dicséret – *Lelki próbáimban, Jézus, légy velem...*